

Seksuele bewustwording

Alle mensen zoeken naar waarachtig en duurzaam geluk. Helaas zijn er slechts weinigen die dat vinden. En waarom? Omdat de meeste mensen zich niet realiseren dat er aan het vinden van waarachtig geluk voorwaarden zijn verbonden. En zij die aan gestelde voorwaarden voldoen, vinden het ware geluk. Wij dienen het wezen van iets te kennen, de principe werking ervan, en dan kunnen wij ook veel gemakkelijker ons er aan geven. Dan weten we hoe het werkt, welke voorwaarden er zijn. Dan volgt alles zichzelf.

Een technet dient over een behoorlijke basiskennis te beschikken om de principewerking van apparaten en machines te kennen. Dan kan hij gemakkelijker storingen opsporen en verhelpen. Dat kan hij gemakkelijker zijn kennis overdragen aan anderen en zelfs nieuwe aanpassingen uitdenken. En alzo dienen mannen en vrouwen de principewerking van de liefde en liefdesdaad te kennen, opdat zij een goed en sterk menselijk wezen kunnen verwekken en opvoeden.

De mensheid in het algemeen, en de christelijke kerk en andere religies in het bijzonder, hebben weinig of geen moeite gedaan om de voorwaarden voor het blijvende levensgeluk op te sporen en ze aan de mensen voor te houden. Vandaar dat zoveel **ongeluk** de mensen heeft kunnen treffen, waarvan een verkrampt christendom de resultante is. Een voorwaarde voor waarachtig menselijk geluk is, dat men een juist inzicht verkrijgt in het wezen der voortplanting, der geslachtelijkheid. Op dit terrein heerst echter de allergrootste onkunde, en vandaar de even zo vele wantoestanden. Mannen begrijpen hun geslachtsdrift niet, en vrouwen verstaan het evenmin, zodat het zedelijk peil der mensheid zich niet opwaarts heeft kunnen bewegen. Het geslachtsverkeer was en bleef een langdurige strijd tegen de natuur. Met allerlei kunst-(middelen) en vliegwerk trachtte de mensheid het seksuele leven in goede banen te leiden. En wat nooit had mogen plaatsvinden, gebeurde toen de voorbehoedmiddelen voor iedereen beschikbaar werden gesteld. Dat wat aanvankelijk bedoeld was om in uiterste gevallen te gebruiken, werd gemeengoed (seksueel speelgoed). Sindsdien kan elke ongehuwde vrouw en elk meisje vrij en nagenoeg zonder kans te lopen bevrucht te raken, aan het geslachtsverkeer deelnemen. Op zedelijk gebied was het hek van de dam. Wat ware seksualiteit inhoudt, wordt niet meer gekend. Dat de seksualiteit een noodzakelijke levensvoorwaarde is, die ons in de natuur aangereikt is, met het doel om kwalitatief gezonde en hoogwaardige lichamen voort te brengen, lijkt onbekend. Het moet ons immers in de seksualiteit gaan om lichamen voort te brengen waarin “warme” (Goddelijke) levensgeesten woning kunnen nemen, die zich van hun

Goddelijke afkomst bewust kunnen worden of zijn. Juist door het klakkeloze en zinloze genot in de seksualiteit worden er veel kinderen verwekt met een lichaam dat “koud” is voor de levensgeest, maar juist immoreel ontvankelijk is, zwak en gebrekkig, demonisch gericht.

De ontbrekende kennis van het wezen der seksualiteit maakt dat mensen zondigen tegen de Goddelijke natuurwetten. De wijze waarop de mensheid zijn seksualiteit bedrijft en beleeft, is algemeen in strijd met de Goddelijke bedoelingen. Vandaar het taboe voor de geslachtelijkheid in sommige christelijke kringen. De mensen begrijpen zichzelf niet. Daarbij komt dat de mensen altijd voorgehouden is dat geslachtelijkheid zondig zou zijn, fout is. Dat is een leugen. Alleen wanneer men de geslachtsdrift op een onjuiste manier aanwendt, is deze zonde. Kennis der geslachtelijkheid is deswege onontbeerlijk. De behoefte is groot, maar wie zal aan de behoefte willen en kunnen voldoen? En toch is de kennis van de geslachtswetten levensvoorwaarde voor een gezond nageslacht. In oude tijden wisten geestelijke leiders wél wat de voorwaarden waren voor een gezonde generatie. Zij konden het volk op de juiste wijze voorlichten. Maar nadien is de mensheid aan zichzelf overgelaten en zijn er ontelbare geboorten die niet in overeenstemming zijn met de natuur. Het gaat immers niet louter en alleen om lichamelijke bij het verwekken van kinderen. Het gaat te meer om het feit wélke geesten er zullen worden belichaamd.

De mensheid is onbekend met de fundamentele levenswetten, en vandaar zoveel mensen die een verkeerde levenspartner huwen of gehuwd hebben. En dan maar scheiden met alle ellende van dien.

Laat toch de natuur haar gang gaan. Onderzoek de natuurwetten en handel er naar. De natuur is wetmatig en vergist zich nooit. Men kan de natuur niet bedriegen, noch om de tuin leiden. Wij mensen hebben van de seksualiteit een wisselvallig spelletje gemaakt, dat nu eens zo geschiedt, en dan weer eens anders. En hoe het alles daarna uitpakt, weten wij niet. Maar zien wat er van komt. Doordat de basiskennis ontbreekt, gaat het in veel gevallen fout. Men kan een niet opgeleide piloot, die van het vliegen niets afweet, niet in de cockpit van een vliegtuig plaatsen en dan maar zijn gang laten gaan, zien wat ervan komt. Dat gaat onherroepelijk fout.

Op die wijze mag het ook niet langer voortgaan met de seksualiteit. Zolang de mensheid niet tot seksuele bewustwording komt, zal er nooit een rechtschapen mensheid komen, die in harmonie leeft met de Schepper en de natuur. Op ons rust de zware, maar heerlijke taak de mensheid de weg te wijzen tot het gezonde seksuele leven. Anders zullen er in de toekomst nagenoeg alleen maar

mensen met een ontvankelijkheid voor demonen worden verwekt. Alzo was het ook in de dagen voor de zondvloed, toen de aarde vol wrevel (verkeerdheid) was. Het besef zal in de mensen moeten worden gewekt dat zij geestelijke wezens zijn, om geestelijke waarden na te kunnen streven. De mensheid is dermate vermaterialiseerd dat bijna alle geestelijk bewustzijn uitgedoofd is. Men weet niet meer dat álle leven van oorsprong geestelijk is en weer tot het geestelijke dient terug te keren. Vandaag de dag wordt bijna alles materialistisch benaderd, of evolutionistisch verklaard. En de christelijke kerk? Ze staat met beide benen buiten de levensstroom en heeft geen woord voor de mensheid in dezen. Elke wezenlijke vernieuwing staat de kerk tegen. Dat de mensheid ziek is wordt nog wel gezien. Maar de ware oorzaak opzoeken en verhelpen, dat lijkt teveel van het goede gevraagd.

De ware oorzaak van verval

De oorzaak van het grote verval is, dat wij allen het leven en de natuur van elkaar zijn gaan scheiden. Wij zijn allen vervreemd van de natuur en leven in de onnatuur. Dat komt door onze aardgerichtheid en materiële leefwijze. Wij zien de eenheid aller dingen niet meer, en vandaar ook niet de geweldige eenwording aller dingen. Immers, alle dingen zijn uit Elohim, hebben hun bestaan en voeren weer tot Hem terug. Wij hebben geen oog meer voor het werkelijke leven, dus ook niet voor de toekomst. Wij weten ook niet wat de dood betekent, en staan steeds weer verbluft erbij te kijken als de dood intreedt. Ons ontbreekt de logica te zien, dat alles wat uit de grote Eenheid is voortgekomen, weer tot Hem terug moet keren, wetmatig. En het leven wanneer dat eindigt, keert weer tot Hem terug. De kringloop der natuur zegt het ons reeds. Het water verdampt op de aarde, stijgt hemelwaarts, koelt af en valt als regen terug op aarde.

Alles wat geschapen is, is voortgekomen uit het Goddelijk Beginsel en wordt gedragen door de Geest, en dat noemen wij het levensbeginsel, het oneindige. Daarnaast is er de **vorm**, het eindige. De vormen houden op te bestaan en verdwijnen wanneer de levensenergie zich daaruit terugtrekt. Die levensenergie is het dynamische aspect in de natuur, en de vormen zijn in feite afgekoelde energie, het statische aspect.

De levensenergie of uitstraling noemen wij **geest**, en de vormen noemen wij **stof**. Alzo is de natuur openbaring van de Goddelijke Geest. In de natuur openbaart zich precies dezelfde eenheid als in het geestelijke. De geest kan zich niet zonder vormen of lichamelijkheid openbaren. In elke levensvorm zit een openbaring van de geest, wat in bepaalde niveaus steeds duidelijker wordt.

Eerst zijn er de lagere levensvormen, zoals het mineralenrijk, het plantenrijk en het dierenrijk. Tenslotte is er het mensenrijk, waar de mens een zelfbewust schepsel is, dat het vermogen heeft zichzelf iets af te vragen, zichzelf te onderzoeken en rekenschap te geven van zijn daden. Een dier kan niet over zichzelf nadenken.

Door het denken wordt de geest van de mens zich bewust van zijn vermogens. Het denken komt niet voort uit ons stoffelijke brein. Het is de levensgeest die op de hersencellen inwerkt, en daardoor worden de denk-beelden tot leven gewekt. Denkbeelden kan men niet zien, maar ze zijn er wel. Ze bezitten geen stoffelijke vorm, maar wel gaat aan elke stoffelijke vorm een denkbeeld vooraf. Er is over na-ge-dacht. Het grote denken komt van onze Schepper, Die de werelden dacht, en zij waren. Zónder denken is er geen bewustzijn mogelijk.

Juist het denken was voor de satan het machtigste middel om ons mensen op een zijspoor te zetten. Hij richtte zich dan ook eerst op de denkwereld van Eva met zijn scrutineuze vragen. Er is een leerzaam boek van William Sargant: “De worsteling om de menselijke geest”, waarin duidelijk wordt dat satan de mensheid via het denken in zijn machtsgreep heeft en wil houden.

Onze hersens zijn maar voor enige procenten in gebruik. De rest is buitenwerking, mogelijk door het slangengif van de satan dat Adam en Eva door hun ongehoorzaamheid in hun bloedbanen kregen (zie onze brochures over de Twee zaden). Juist op ons denken wil satan beslagleggen. Het is de Geest die verlicht, die ons denken vernieuwt, ons de ogen opent. Door het kwaad is ons denken verkeerd gericht, van de Schepper af en van Zijn levenswetten. Elohim is de Grote Gedachte in héél de schepping. Hij geeft Zijn denkbeelden vorm, en dat is de kosmos met al haar wetmatigheden. Satan daarentegen zendt waan-denkebeelden uit, en deze maken van de mensen ‘waan-zinnigen’, zij het nog niet eens in de ergste betekenis van het woord. Satan maakt vooral godsdienst-fanaten van ons mensen, zodat wij in naam van God ten strijde trekken, of zoals de Inquisitie ter meerdere eer van God vele duizenden heeft verbrand en gemarteld. Elohim wil dat ons denken volledig op Hem is gericht.

Wanneer de mens weer rein is naar lichaam en geest, is hij in harmonie en in staat om aan de hoogste geestelijke eisen te voldoen een cultuur staande te houden. Daarbij komt dat er kennis dient te zijn van het harmonische verloop van het geboorteprocess. Satan wilde Adam en Eva de vrije teugel geven. “Gij zult als Elohim zijn”, etc.

De mens heeft geen zicht op de kosmische samenhang aller dingen, en zeker niet op de kosmische samenhang in verband met het geboorteprocess. De mens

hééft geen vrije hand daarin, en vandaar zoveel onttaarde mensen, die niet in harmonie zijn met de kosmos. De engelen hebben volmaakte kennis van de kosmische samenhang, en zij zouden Adam en Eva onderwezen hebben daarin, het juiste moment voor conceptie te bepalen, opdat er een rechtgeaard geslacht zou worden verwekt. Door verleiding en eigenmachtig optreden werd er een broedermoordenaar verwekt, Kain.

Duidelijk moge zijn dat het seksuele leven en het geboorteproses door bepaalde wetten wordt beheerst. In oude culturen wist men van deze wetten waarschijnlijk méér dan wij ervan af weten. Daar werden in tempels de vruchtbaarheidsgodinnen vereerd. Men kende veel van de levensgeheimen. Men kende de kosmische orde, de juiste tijden voor verwekking. Voortplanting dient immers te geschieden volgens de wetten van de Geest. Daardoor alleen kan er een onbevleete ontvangenis plaatsvinden, waarbij gezorgd wordt dat de stoffelijke voortplantingscellen op volkomen harmonische wijze in elkaar vloeien, samensmelten en zich ontwikkelen. Vanwege onze materiële instelling houden wij alleen rekening met de vormen van de verschijnselen, en niet met de zijde van de levensgeest, het bovennatuurlijke. Wij kunnen ook niet anders, en zodoende moeten wij onze ongeestelijke instelling behelpen met stoffelijke dingen, met technische hulpmiddelen. Wanneer wij echt geestelijke mensen waren, zouden wij niet naar al onze milieu- en mensonvriendelijke apparaten grijpen, als transport- en communicatiemiddelen. Volmaakte geestelijke mensen hebben geen technische hulpmiddelen meer nodig, en zeker geen voorbehoedmiddelen. Zij paren en geven in geloofsvertrouwen hun zaak aan Hem, die weet wanneer het het juiste moment is voor conceptie, in gebed en afhankelijkheid van Elohim. Het gaat de gelovigen daarbij niet op de kwantiteit, de hoeveelheid, maar meer om de kwaliteit, om hoogstaande mensen te verwekken. In onze tijd hebben de voorbehoedmiddelen ertoe bijgedragen voor het ontstaan van een allemansvriend-seksmoraal. Samenwonen, vrije seks, partnerruil, alles mag als je het maar lekker vindt. En dat dit nu juist wijst op een steeds verder gaand verrottingsproces van onze samenleving, dringt niet tot de mensen door. Men meent de grote vrijheid te hebben op seksueel gebied. Op het dierlijke af, met ongebreidelde wellust. De mens echter, die een hoger bewustzijn heeft dan het dier, behoort beter te weten en niet in blinde geslachtsdrift te handelen. Ieder mens meent dat hij het seksuele leven op eigen wijze mag invullen. Vandaar zoveel afwijkingen, misgeboorten, onvolledige persoonlijkheden, en ontvankelijkheid voor demonen. Om een gezond en menswaardig geslacht voort te brengen, zullen we

ons goed dienen te vergewissen hoe de natuurwetten zijn die daarvoor borg staan.

Machten die het leven beheersen

Twee van de sterkste machten die het menselijk leven beheersen zijn:

Religie & Erotiek.

De Schepper heeft deze twee grootmachten tot een harmonisch geheel samengevoegd. Het is satan die er inbreuk op maakte en deze twee machten tot tegenstellingen liet worden. Het gevolg daarvan is, de verbroken mensheid en verworden wereld. Hieruit moge duidelijk zijn dat religie en erotiek de meest actuele en acute problemen vormen van ons menselijk bestaan. Kijk maar naar de wereldgodsdiensten. Kijk maar naar de vele seksuele problemen, bandeloosheid, perversie, uitwassen, etc.

Waar het ons in dezen om gaat is, de afwijkingen aan te tonen en daarna de weg tot herstel te beschrijven. Wanneer wij het begrip 'Eros' gebruiken, bedoelen wij daarmee de onderlinge verhoudingen der beide geslachten. Erotiek bestaat voor een deel uit geslachtsdrift, maar niet alle geslachtsdrift kan tot echte erotiek worden verheven.

Religie is de wisselwerking tussen Elohim (de godheid) en de mensen. Religie blijkt bij uitstek een demonische macht te kunnen zijn, gezien de godsdienstoorlogen, mensenoffers, etc. De mens wil de godheid verzoenen door te offeren, dus iets geven, of als tegenpool, door zichzelf iets te ontzeggen, de ascese, het vasten, etc.

Religie heeft verschillende demonische vormen aangenomen. Er is op deze aarde nergens méér bloed vergoten, dan daar waar mensen het meenden te mogen doen ter meerdere verheerlijking van de ere Gods.

Een belangrijke concurrent van religie is Eros. En ook de geslachtelijkheid kan demonische vormen aannemen. De schrik die Adam en Eva overviel nadat zij gezondigd hadden, was het gewaar worden dat ze naakt waren. Deze schrik echoot nog na in elk mens. Met de seksualiteit kan men zichzelf en de ander in een diepe afgrond storten. Veel jonge mensen zijn zich niet bewust van de macht en kracht der erotiek. Ze staan voor iets onbekends, wat op betoverde waanzin lijkt. Dát is de smart die aan de wellust verbonden zit. Het voert of ten hemel, of ten verderf. Eenmaal verwondt door Eros, is de vraag naar nieuwe bevrediging bijna niet te stuiten.

De kracht van de man dringt de schoot van het vrouwelijk geslacht binnen, waar er een verrassend wonder kan ontstaan: de verwekking van nageslacht. Dat is voor de man iets raadselachtigs. En van Eva lezen wij: Tot uw man zal uw begeerte zijn. Wij lezen dat niet van Adam. De man doorziet ook meestal

niet het levensgeheim dat de vrouw in zich draagt. De vrouw zelf weet het wel. Zij is dan ook in veel gevallen slimmer om de man te verlokken deel te nemen aan dat levensgeheim. Ze kan de man wat dat betreft gemakkelijk om haar vinger winden. De man is daarbij een volgzzaam schaap. Zie maar hoe Eva het deed: En zij nam en at, en zij gaf óók haar man met haar, en hij at. Gen.3:6. Zonder enige aarzeling maakte zij Adam deelgenoot in het door haar zo even ontdekte levensgeheim. Hieruit zien wij dat de vrouw iets heeft dat de man blijkt te missen, nl. de gave om de oervrees der man voor de geslachtelijkheid te overwinnen. De vrouw is ook de enige die het orgasme volkomen beleeft als puur genot, extase of uittrekking, volgens sommige psychologen zeggen. Zij komt volkomen van zichzelf vrij voor een moment, wat dat overheerlijke gevoel in haar geeft, als iets zaligs. De man niet, hij blijft altijd contact houden met zichzelf, met zijn lichamelijkeheid. De vrouw is even weg van de wereld, los van haar lichamelijkeheid. Zij leeft daardoor dicht bij de eenwording aller dingen dan de man. Het aandeel dat de vrouw heeft in de nieuwe eenwording aller dingen is dan ook vele malen groter dan dat van de man. De vrouw draagt immers haar kind 9 maanden lang in haar buik. Heeft een veel inniger contact met haar kind al die tijd dan de man. Evenwel is de man, ondanks de oerhuiver voor het vrouwelijke, bijna alle culturen door de meerdere geweest, door haar aan zich te onderwerpen door zijn kracht. De vrouwelijke geaardheid is geheel aan de natuur gebonden, daardoor bleef zij zichzelf gelijk. De man daarentegen veranderde zich, door het aanvankelijke overwicht der vrouw, zoals in het matriarchaat, te wijzigen in onderdanigheid. Vanuit de oorspronkelijke ondergeschiktheid der man op liefdesgebied is de ascese te verklaren. De vrouw is veel te erotisch om werkelijk ascetisch te kunnen zijn. Alleen de man kan de erotiek in de ban doen. En dat kwaad is geschied, door alle geslachtelijkheid als zondig af te doen.

Waar geslachtelijkheid verlaagd werd tot een noodzakelijk kwaad, is het geheimenis en Goddelijk doel ervan geheel uit het oog verloren. De ware liefde tussen man en vrouw valt dan ook weinigen ten deel, daar zij de geslachtelijkheid zo snel als maar mogelijk is afwerken. De verrukking van zinnen, het buiten zichzelf treden, de extase, ze zijn daarom zeldzaam. De bevangenheid der liefde wordt bijna niet meer gekend.

Scheppingswellust (basiswerking)

We spraken over de energie, de levensenergie. Alles wat geschapen is bestaat uit energie, en energie kan niet verloren gaan, noch vernietigd worden. Wel omgevormd. En juist in de geslachtsgemeenschap vindt zulk een

hoogwaardige omvorming plaats. Man en vrouw zijn polariteiten, die als min en plus in elkaar grijpen tijdens de geslachtsdaad der liefde. Dan is er de wonderschone opwekking van energie, liefdes-energie. En energie die omhoog gestuwd wordt zoekt op een bepaald moment ontlading. Dan springen de vonken over. Dat is het moment van het in elkaar overvloeien van man en vrouw, wanneer de vrouw daarvoor geheel en al ontvankelijk is gemaakt tijdens het voorspel door haar man en het orgasme heeft bereikt, en de man zijn zogeheten “orgasme”, (wat het in werkelijkheid niet is, het is de zaadlozing) zijn zaad in zijn vrouw laat komen. Hoe meer erop voorbereid, en hoe meer ontspannen, en hoe intenser naar het hoogtepunt wordt gewerkt, des te energievoller zal het zaad der man zich verenigen met het zaad der vrouw, om een zo goed mogelijke samensmelting en verwekking tot stand te doen komen. Dan worden “warme” energierijke persoonlijkheden verwekt, met de aanleg zich als zodanig goed te ontwikkelen. De energie wordt opgewekt door beweging, het op en neer, wat in de schepping heen wijst naar het afwisselen der kosmische energieën in de tijdperken of aionen. Sommige dieren raken elkaar eventjes met hun geslachtsdelen aan, en klaar zijn ze. De honden zitten weliswaar enige tijd aan elkaar vast, maar demonstreren niet de opgaande lijn van energie-opwekking. De mens is het hoogste wezen op aarde, naar Elohim's beeld geschapen, naar Zijn gelijkenis. En de weerslag daarvan is te zien in de potentie van de mens om nageslacht te verwekken via de liefdesdaad. Er zijn wel enkele voorbeelden te geven van het verwekken van energie, waarbij de energie zorgt voor een algehele metamorfose en vernieuwing. Denk slechts aan het bereiden van boter uit melk. De room van de melk wordt net zo lang geklotst of gestoten totdat er ineens running uit voortkomt, waarbij water en vet zich scheiden en er boter en karnemelk ontstaat. Dat is eigenlijk de omgekeerde werking van de geslachtelijke eenwording, waar de opgewekte energie niet voor scheiding, (wel voor afscheiding van zaad, etc., zorgt), maar voor samensmelting, éénwording. Wanneer de mensen de principewerking van hun liefdesdaden zullen krijgen in te zien, wat vereist is voor het tot stand brengen van een goed nageslacht, zullen veel fouten kunnen worden voorkomen. Juist het onbekend zijn met de seksualiteit zorgt voor veel brokstukken.

Matriarchaat (*overheersende rol der vrouw*)

In de dageraad van de oude culturen is het matriarchaat de “moederheerschappij”. Daarin vereerde men verschillende godinnen, als een verafgoding van de mysterieuze kracht der moederschoot. Men kwam er niet over uitgewonderd dat er steeds weer nieuw leven uit de moederschoot

voortkwam na de bevruchting. Dat gaf de wellust een status om te vergoddelijken. De verwekkingsdaad is daarbij een goddelijke daad, wat het onsterfelijke is in het sterfelijke schepsel, aldus Plato. Alzo vond het barende beginsel haar hoge verering, zo zelfs dat mannen (o.a. de Skoptzen) het allerhoogste wat zij hadden -hun geslachtelijkheid- offerden aan de goden door zichzelf te castreren.

In het matriarchale (mater = moeder) tijdvak vonden er erotische erediensten plaats, waar de man slechts nodig was voor de geslachtelijkheid, om daarmee de vrouwen te bevruchten. Daarna werd de man verbrand. Dat vindt in de dierenwereld ook wel plaats, waar de vrouwtjesspin na de bevruchting haar mannetje verslindt. Sommige profeten als Jeremia, Ezechiël, Nahum en Hosea hebben tegen dit soort erotische erediensten fel gewaarschuwd. In zulke diensten was altijd het hoogtepunt het publiekelijk aanschouwen van de geslachtsgemeenschap van een uitgekozen paar. Het publiek vergaapte zich aan het liefdesspel. In Ez.8:17 wordt Tammuz genoemd, de liefdesgod, waarbij altijd ook de wijn een grote rol speelde. Dan paren de dronken man en vrouw, verhit door seks en drank, om alzo het summum van genot te ervaren. Deze erotische erediensten dienden vooral onpersoonlijk te zijn, waarbij meisjes hun maagdelijkheid nooit door de man van hun keuze lieten doorboren. Dat lieten zij een andere man in het wilde weg doen.

Tegenover dit soort natuurreligies kwam Jahweh in Israël met het monogame huwelijk. In de natuurreligies was religie en natuur één. Een vorm daarvan was de tempelprostitutie. Het is een feit dat overgave het wezen is zowel in religie als in de erotiek. En dat zag men in de natuurreligie als één zaak. Dat werd door Jahweh losgemaakt van elkaar door het monogame huwelijk. Mono= enkel, en game = spel, dus het énkkel-liefdesspel, waar de erotische liefde slechts gericht is op één persoon. In de natuurreligies kende men ook de besnijdenis, en hoe het precies zit met het invoeren van de besnijdenis als teken van het verbond in Israël, blijft onzeker. In de natuurreligies heette de mannelijke phallus 'heilig' te zijn. Men zweerde bij voorkeur met de vingers onder aan het lid, zie Gen.24:2, 47:29. Dat is opzettelijk gekuist vertaald in het Westen, daar Europa de erotiek had verbannen. Zie Strongs 3409 'jaareek', dat is zachte deel, schacht, waar het procreatieve vermogen zetelt.

In de natuurreligies overheerste de scheppingswellust, en daar zette Jahweh in Israël Zijn verlossings-gedachte tegenover. Geen veelgodendom, geen veelvrouwendienst, maar één enige Elohim en het monogame huwelijk. Uit 1Kon.11:3-8, 14:23-24, Jes.23:16, Jer.7:18, Ez.8:14, 16:15-17, 23:45, Hos.4:10-14, Nahum 3:4 blijkt hoe Israëls confrontatie met de natuurreligies

verliep. In deze religies was de gedachte gevestigd dat er in de mens heel diep verborgen een god schuilde, die pas vrij kon worden van alle vlees, als hij van de vleselijke banden werd losgemaakt.

Later, toen het jonge christendom zich verspreidde, waarin de verlossings-gedachte leefde, vond het aansluiting bij het Romeinse patriarchaat. Wel lag nog diep in de christelijke kerk het heimwee verborgen van de aanbidding van het moederschap, matriarchaat. En daaruit groeide de Maria-verering. Daarvan is Augustinus één der grondleggers, daar hij Maria vrij verklaarde van erfzonde tijdens de verwekking van de Heiland. Daarna wekte Gregorius van Nazianz de gelovigen op tot aanbidding van Maria. En in het jaar 430 werd op de Synode van Alexandrië en op het concilie van Efeze haar verering toegestaan. In werkelijkheid is dit de aloude Isisdienst in een nieuwe vorm. In Maria wordt de Gods-geboorte vergoddelijkt, het mysterie van het vrouwelijk baren. Na het jaar 1200 ging men in Maria meer de madonna zien, de geliefde van z'n hart. Aan de natuurreligies zat de zwarte keerzijde, dat vrouwen zich zowel door de godheid konden laten bevruchten, als ook door de duivel, die vrouwelijke heksen tot zijn aanbidsters zou hebben. De bezems waarop de vrouwen door de lucht naar de duivel zouden toereizen, waren afbeeldingen van de phallus. Alzo is de scheppingswellust verworden tot hekserij, waarbij de waanzin op waanzinnige wijze kon toeslaan. De hemel werd voor de vrouwelijke ziel op die wijze gesloten vanwege hun natuurlijke erotiek en haar uitingen. De minste erotische beweging maakte een vrouw al verdacht een heks te zijn. De geslachtelijkheid werd als zondig gezien, vandaar de verblindheid en heksenwaan, wat vele duizenden onschuldige vrouwen het leven heeft gekost. Calvijn heeft wel op één punt de kerkelijke traditie aangaande de vrouw doorbroken, door haar in de kerk het ambt van diaken weer toe te kennen. Dat was een oer-christelijk gegeven. Maar verder heeft Calvijn het er vrijwel bij laten zitten, daar hij ook geloofde in heksen en deze liet vervolgen en verbranden. (als de zgn. pestzaaiers)

Het huwelijk is heilig

Hebreeën 13:4 *Het huwelijk is eerlijk onder allen, en het bed onbevlekt; maar hoereers en overspelers zal God oordelen.*

Eerlijk in het Grieks = timios, dat is achtenswaard, kostbaar, als van grote waardij.

Ook wordt er wel gesproken over de 'heiligheid' van het huwelijk.

Als geen ander woord in de Schrift is het woordje 'heilig' verkeerd verstaan. Het woord heilig heeft nl. géén afstotende, maar juist een wervende kracht, opbouwend en liefdevol. Het woord heilig heeft niets te maken met iets

waardoor men buiten het leven zou komen te staan. Een echte heilige is niet per definitie een monnik of kluizenaar. Het Hebreeuwse woord voor heilig is kodes, kadoosj, wat weer afgeleid is van kad, dat is stralen, stralende oplossing, krachtig bevel, waardevolle beslissing. Plaatsen als Kades Barnea werden dan ook als heilige plaatsen gezien, omdat daar dikwijls leven gevende waterbronnen waren.

Heilig betekent ook: vast, zeker, vastheid, rein. Daarom is het huwelijk heilig, omdat het een vaste verbintenis is. Heiligheid roept om wederliefde en gehoorzaamheid. De heilige Geest is de werkzame kracht van Elohim die de gelovigen leidt, van hun staat verzekerd doet zijn, in alle waarheid leidt. Heilig is geen statisch, maar dynamisch begrip, dat het leven bezielt en mensen stralend maakt. Het on-heilige is onrein, vuil en dient verwijderd te worden. Heilig is rein, maakt compleet, en dáárom heeft heilig de toekomst.

De heiligheid is voor Uw huis, o Elohim, eeuw in eeuw uit tot sierraad en tot eer! Daarom wil Elohim een heilig volk. Maar hoe verdorven heeft Israël zich niet? En altijd maar weer op religieus en op seksueel gebied!

Nogmaals de kerkvaders en de Middeleeuwen

Aristoteles leerde dat vrouwen in alle opzichten minderwaardig waren, net nog ietsje meer dan slaven. Zij konden volgens hem maar het beste binnenshuis blijven. Tertullianus zei dat de vrouwen de “moeders van alle kwaad waren”. Chrysostomos noemde vrouwen een “natuurlijke verleiding”, en een “burgerlijke ramp”. Het komt er in feite op neer dat volgens sommige kerkvaders niet Elohim, maar de satan de vrouw zou hebben gemaakt!

Tertullianus over de vrouw: *“Gij hebt den duivel ingang verschaft”*. En toch heeft deze man ook gezegd dat sommige vrouwen mededienaressen en zusters van hem waren, dochters van wijsheid en priesteressen van ingetogenheid. Hun lichamelijke schoonheid noemde hij de “afbeelding van hun innerlijke schoonheid”.

Augustinus: *“Ik kan niet ontdekken welke hulp de vrouw nog meer voor de man kan zijn buiten het baren van kinderen”*. Ook Chrysostomos spreekt niet altijd negatief over de vrouw. Hij noemt de vrouw ook: *“In de deugd zijn vrouwen dikwijls de leermeesters der mannen”*.

Pas Thomas van Aquino noemde de vrouw “een mislukte man”, gezien haar biologisch zwakkere lichaam, niet haar geestelijke waarde. Het huwelijk zag Thomas niet als een noodzakelijk kwaad, maar als de beste en meest intieme vriendschap die onder mensen denkbaar is. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de oude kerkvaders niet goed met de vrouw uit de voeten konden.

(Zie drs. M. Diepenrink: God roept de vrouw)

Toch is vanwege de houding der kerkvaders de menselijke liefdesdaad onder de leer der erfzonde gerangschikt. Sindsdien is de erotiek vergiftigd, en houden veel christenen er bij het geslachtsverkeer een schuldig geweten aan over. Het lichamelijke is ‘s mensen vijand geworden en het echtelijke gelijk als dierlijke bronst. Terwijl juist de Schepper het echtelijke contact als symbool heeft gegeven voor onze verlossing, zelfovergave en herstel.

In de 16e eeuw laaide het debat op over de vraag of vrouwen wel mensen waren. De argumenten die men hiervoor aanvoerde zijn o.a., dat de Bijbel niet expliciet zou zeggen dat de vrouw ook naar het beeld van Elohim zou zijn geschapen. Ook de afwezigheid van vrouwennamen in de geslachtslijsten die in de Bijbel staan, zouden erop wijzen dat de vrouw niet meegeteld wordt. En dat de Bijbel (Vulgata) voor de geredde mensen het woordje “vir” gebruikt, dat is man, en niet homo, dat is mens, zou erop wijzen dat alles slechts bij Elohim om de mannen zou gaan.

In 1668 werd in Wittenberg een academisch onderzoek verricht over de kwestie dat de vrouw geen mens zou zijn. In Wittenberg en Leipzig was men er juist fel op gebrand de stelling, dat vrouwen geen mensen waren, te weerleggen.

Reeds in 585 op het 2e concilie van Maçon hield men een debat over de vraag of de vrouw wel mens was, en of zij wel een ziel had. Er zijn echter geen officiële stukken over deze kwestie ons nagelaten. Wel schrijft Gregorius van Tours dat er op dat concilie een bisschop beweerde dat een vrouw geen mens was. Hem werd geantwoord dat in Genesis stond dat Elohim man en vrouw schiep, en voor hen beiden het woord “homo” werd gebruikt. De kerk zag de vrouwen wel als mensen, maar vele theologen van de kerk hebben dit altijd niet zo opgevat dat de vrouwen dan tevens de gelijke waren van de mannen. De theologen geloofden dat de vrouwen krachtens natuurlijke orde de ondergeschikten der mannen waren. Augustinus en Thomas hadden aan de zienswijze der theologen voedsel gegeven.

Augustinus zag in het scheppen van Adam en Eva twee aspecten:

1. Als ontstaansreden, waarin de vrouw in dezelfde verhouding tot Elohim staat als mens.

2. Als ontstaan, waarbij Adam eerst, en Eva uit Adam werd geformeerd.

Adam is de man (vir), en Eva de vrouw (femina). Eva was van Adam afhankelijk. Het enige doel dat Augustinus zag waarom Eva aan Adam werd gegeven, was de voortplanting. Hoewel Eva uit Adams lichaam is voortgekomen, wil dat volgens Augustinus nog niet zeggen dat haar ziel dan ook van Adam afhankelijk zou zijn. Adam noemde haar “vlees van mijn vlees”, maar niet “ziel van mijn ziel”. Augustinus was met de oude Egyptische

zienswijze en Griekse filosofie ingenomen en deelde de mens op in twee tot drie delen, en is alzo vervallen in de erfzonde-leer en vele andere problemen. De mens zou een aparte losse ziel bezitten, die onsterfelijk zou zijn. Zijn leer der verkiezing kreeg als keerzijde de verwerping als Goddelijk besluit. Zo iets is in de Schrift niet terug te vinden. In 1Cor.11 staat dat Adam het beeld en de heerlijkheid van Elohim is, en de vrouw weer de heerlijkheid des mans. Dus moest Augustinus wel komen tot de conclusie dat ook de vrouwen het beeld van Elohim in hun zielen droegen (dat is a-seksueel). Daarbij nam hij zijn toevlucht tot de allegorie, nl. dat in de ziel twee elementen zijn, één mannelijke die zich wijdt aan de eeuwige waarheid, en één vrouwelijke, die zich aan de aardse behoeften wijdt. De man weerspiegelt alzo het hogere, het mannelijke element der ziel. De vrouw zou helaas dit element missen. Als eenheid met de man is de vrouw wél het beeld van Elohim, en als helpster van de mens is ze niet Elohim's beeld. Na de verrijzenis uit de dood zal ze als helpster niet meer nodig zijn, en wordt haar ondergeschiktheid teniet gedaan, aldus Augustinus. Sommigen leerden ook (Duns Scotus) dat vrouwen in de hemel mannelijk worden.

In de 16e eeuw was er ook onder de artsen een discussie gaande over de lichamelijke natuur van de vrouw. Zij stelden Aristoteles in het ongelijk met zijn stelling dat een vrouw een 'onvolkomen man' was. Wel bestonden er bij de artsen twijfels over de lichamelijke kracht en intellectuele begaafdheid der vrouw. De artsen waren het oneens met Aristoteles die leerde dat de vrouw geen zaad bijdroeg aan het ontstaan van het kind. Men zag de vrouw niet langer als de passieve opvoedster in biologische zin. De theologen redeneerden op grond van de Schrift, niet op grond van de wetenschap. En dan blijkt dat men met de Schrift alle kanten op kan. Zo konden Augustinus en Thomas tot de verklaring komen dat d.m.v. het maagdelijke leven der vrouw (bv. als non) zij zich van de ondergeschiktheid aan de man kon los maken.

Genesis 3

De vrouw is het eerste verleid en heeft het er vanaf dat moment op aangelegd de man aan zich te onderwerpen via het middel van haar zinnelijke bekoering. Zij voelde intuïtief aan dat zij door haar uiterlijk schoon de zinnelust van de man kon opwekken en de man aan haar hand kon leiden waarheen zij maar wilde. De man heeft daarna revanche genomen, door de sociale positie van de vrouw aan te grijpen, daar zij lichamenlijk soms veel zwakker en afhankelijker is dan hij. Lamech drilde zijn vrouwen Ada en Zilla door hen zijn kracht te

demonstreren. Althans zo lijkt het verhaal uit de Bijbel ons te suggereren. Het Boek des Oprechten geeft een ander beeld van Lamech, meer aannemelijk. Van toen af aan heeft de overheersing van de man tot aan de vorige eeuw geduurd. Sindsdien heeft de vrouw zich ontworsteld aan de machtsgreep van de man. Haar sociale positie is sterker geworden, en ze is daardoor minder afhankelijk. Het blijkt eensdeels daaruit dat de vrouw inderdaad in veel opzichten helemaal niet armer of minder is dan de man, maar soms veel rijker, gezien haar warmere zielsuitingen.

Door te luisteren naar Nachash veroverde Eva een zelfstandige positie. Dat werd haar direct daarna fataal, en ze trok haar man mee. Het was: Samen uit, samen thuis. De vijandschap echter die Elohim tegen Nachash en zijn zaad stelde, wordt niet in Adam gezet, dus in het mannenzaad. Nee, het zaad der vrouw (uit het lichamenlijk zwakkere geslacht) zal de kop van het Nachash-zaad vernietigen. De verlossing komt alzo via en door middel van het vrouwenzaad! (niet door het mannenzaad).

Het blijkt dan ook doorgaans uit de Schrift dat de erepositie van de vrouw zéér hoog is! De vrouw doet niet onder voor de man. In de Wet wordt geboden vader en moeder op gelijke wijze te eren! De vrouw is geheel gelijkwaardig aan de man, maar niet biologisch gelijk. Wel is de man het hoofd van het gezin en draagt hij de verantwoording. De vrouw schittert, en wel allermeeest in het huiselijke leven, niet zozeer in het publieke leven, zoals uit de Bijbelse geschiedenissen blijkt. Daarvan tonen de Spreuken van Salomo, het laatste hoofdstuk, ons het duidelijke voorbeeld.

* De vrouw is enig en uniek ten opzichte van andere geschapen wezens, daar zij als mens het enige wezen is dat het verband bewust kent tussen geslachtsgemeenschap en zwangerschap.

* De vrouw is het enige zoog-wezen dat niet periodiek, zoals andere zoogdieren, vruchtbaar wordt tijdens haar menstruatie of hittigheid. Alle zoogdieren zijn voor hun mannetjes slechts beschikbaar ter paring tijdens bronst of hittigheid. De vrouw juist niet. Zij is juist tijdens haar menstruatie onrein. Zoogdieren paren het vrouwtje aan de achterkant, terwijl mensen met hun voorzijden naar elkaar toe gericht zijn, wat op een hogere eenwording duidt.

* De vrouw is uniek boven alle zoogdieren, daar zij als enige bewust orgasme kan krijgen tijdens het liefdesspel. De man dient ervoor te zorgen dat de vrouw haar deel (het ware genot) ontvangt en het orgasme bereikt, zodat zij zich volkomen bevredigd voelt. Een orgasme komt niet zomaar vanzelf spontaan tot stand. De kleinste remming is reeds een hinderpaal. Vandaar dat het

deskundigheid vereist voor de man, liefde en toewijding om dat hoogtepunt te bereiken bij zijn vrouw.

Het gevaar van liefde is, dat ze vooral bij mannen maar al te vaak tot zichzelf inkeert, als een soort narcisme of zelfaanbidding. Ware liefde is uit Elohim en keert tot Hem terug. Dat is de mysterieuze, maar toch overheerlijke kringloop der erotiek, de liefdesgenade, het steriele ervan. Het is aan de mens of hij deze kringloop laat voleindigen, dan wel of hij deze kringloop halverwege afbreekt. De Grieken kwamen niet verder dan de drang of jacht der liefde van een demonische Eros (Socrates, Plato). Soms zag men naast de 'last' der liefde ook nog wel de 'warmte' der liefde, maar meer niet. Men zag niet in dat men Elohim temeer kan liefhebben door middel van de natuurlijke liefde tussen man en vrouw, en dat de huwelijksliefde juist de reddingsboei is om er zich in de modderpoel des levens aan omhoog te trekken. Ware liefde kan niet anders dan altijd in Elohim eindigen, want Hij is liefde, en volgens het kosmische kringloop-principe zijn alle dingen uit Hem, door Hem en keren ze weer tot Hem terug!

De angst dat het liefdesspel tussen man en vrouw de liefde tot Elohim zou verminderen is onterecht en misplaatst. De genadestaat der liefde is juist gunnend, zelfverliezend, bevrijdend. Dat is het mystieke en mysterieuze ervan. De gerijpte liefde der mystieken is juist altijd op Elohim gericht, op Zijn schepping. De gerijpte liefde tussen man en vrouw is naar Elohim toegekeerd. Die ware liefde versterkt altijd het religieuze. Ze voert naar Elohim terug.

Wanneer een christenman niet één of tweemaal per week zijn vrouw in het stadium van orgasme kan brengen (indien zij daaraan behoefte heeft), moet hij zien dat hij dit eerst voor elkaar krijgt om vervolgens zijn godsdienst weer op te pakken en daarmee voort te gaan. En hij zal ernstig dienen te bidden wanneer hem dat niet lukt, om zijn vrouw naar behoren te bevredigen. Zonder orgasme kan er geen inniger wordende huwelijksband ontstaan, wat weer symbool staat voor het juiste zicht op de verlossingsliefde.

Door de eeuwen heen is gebleken dat juist de christenvrouwen het meeste zijn misbruikt als seksueel voorwerp voor de zelfzuchtige mannen met hun verzwelgingsdrift. Gelovigen dienen als man met verstand (wijs beleid) bij hun vrouwen te wonen, en de liefde niet op te wekken, totdat het haar luste, (zij begeerte ertoe heeft). Hooglied 3:5.

Bevrijdende liefde

De asceten vinden dat de erotiek de liefde tot Elohim zou verhinderen, zou beknotten. Zij willen de stof door middel van de stof de overwinning laten

behalen, en de geest door de geest zich laten bevrijden. Dat lukt ze echter niet, daar de stof alleen door de geest kan worden overwonnen. Dat blijkt reeds uit Gen.1 waar de Geest op de wateren broedde. De geest maakt waarlijk vrij wanneer de stof zichzelf loslaat. Pas wanneer geliefden buiten zichzelf zijn van liefde en zich geheel en al aan elkaar overgeven, zijn zij vrij van hun eigen ik. Daarom is de ware erotische vrijheid de verlossende vrijheid, die verkregen is vanuit de zelfovergave. Uiteindelijk is dan ook de liefde tussen man en vrouw niet de liefde tussen mensen, maar de liefde tot Elohim, waarvan de mens beeldrager is. En aldus slaat de erotiek ons niet in de boeien van het vlees, maar bevrijdt ze ons, door ons gelukkig te maken, te verlossen uit onze eenzaamheid en onze geesten te richten op Elohim. Eros houdt ons de weg naar de vrijheid voor. Vandaar dat het R.K. kuisheids-ideaal onredelijk is, tegen de natuur indruist, karaktermoord impliceert. De satan kon de mens in geen diepere valkuil laten storten, dan door hem voor te houden dat de verlossingsweg der erotiek, een weg van pure zonde zou zijn. Op die wijze heeft satan zijn miljoenen verslagenen, en heeft hij de mensen hun heiligste middel om de verlossingsweg te mogen leren kennen ontnomen.

Het gaat hier niet om pure genotzoekers, maar om de ware liefde tussen man en vrouw die vrij maakt, die naar de eenheid met Elohim heen wijst en terugvoert. Al het andere is immers verzwelgingsdrift. Wie waarlijk liefheeft is Goddelijk, want Elohim is liefde. En naar de mate van zijn liefde is de mens af te meten. De ware liefde is de erotische concentratie van de minnaar of minnares op een geliefde, vanuit een onverklaarbaar geheim dat diep in de levensziel wortelt. Deze liefde is tot zelfovergave, zelfoverwinning in staat. Dat maakt de huwelijksgemeenschap niet tot een sleur. Nee, ze roept om steeds meer, méér bevrijding, méér verlossing. Ze wordt steeds beter en verbetert de huwelijksband elke keer. De onderlinge relatie wordt er te sterker door, en vandaar uit de gezinsrelatie en de relatie tot de maatschappij. Zo bezien begint het sociale vraagstuk bij een gezonde man en vrouw-liefde. Een harmonische samenleving kan nooit ontstaan uit een pure mannenmaatschappij, uit het patriarchaat. Het gezin is basis voor een gezonde cultuurontwikkeling. De ware liefde schept de gemeenschap vanuit de enkeling, doordat de enkeling van zichzelf wordt bevrijdt, en zich daardoor rijp maakt voor de grote samenleving. Dat zal tijdens het Messiaans Vrederijk duidelijk zichtbaar worden, hoe religie en erotiek zich op het sociale welzijn richten. Dan zal blijken dat elke echte levensmoraal onverbreekelijk verbonden is met de gemeenschapsidee. In de samenleving van dat Vrederijk mag men niet zichzelf verheffen, maar is zelfbevrijding vereist en daardoor liefde tot de naaste. Immers, aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten!

Communisme

Het communisme wilde het gezin opheffen -en de liberale stromingen gaan daarmee nog voort- en een samenleving creëren van allen voor allen. Dat werkte niet, daar zo iets amoreel is. De oudste zedelijke relatie in de schepping is die van man tot vrouw en van moeder tot kind, het gezin. Dat laat zich niet opheffen. Bij dieren is deze relatie meestal kort. Bij de mens is de liefde erop uit degenen te volmaken die erdoor worden aangeraakt, door in hen morele krachten te ontwikkelen. Dat gaat bij een mens op een totaal ander en veel hoger niveau dan bij de dieren. Aldus maakt ware liefde gelukkig, d.w.z. het gelukt, het lukt om los te komen van zichzelf. En dan is niets te zwaar. Een gezonde religie heeft de door de liefde ontstane moraal te handhaven. De ware godsdienst erkent immers een absolute macht boven zich, en daardoor weet men zich gebonden aan de morele wet. Daarom kán er geen zelfzuchtige naastenliefde bestaan. Men kan zichzelf niet verrijken via de rug van onze medemens. De zelfzucht dient geheel te worden overwonnen. Dat kan alleen door de ware liefde van Elohim, waarvan in het liefdesspel een voorbeeld ligt, het vrijkomen van zichzelf door het genot. Genot komt van genieten (zie Francks' etymologisch woordenboek *gheniet, geniez, voordeel*). Dat wijst op het zalige 'niets-zijn', wat inderdaad een zeer groot voordeel is, het vrij zijn van zichzelf, de overgave. Dan moet de grond onder onze voeten weg, zoals herders hun schapen wassen. De schapen zijn wederstrevig als ze in het water komen, maar zodra de grond onder hun voeten weg is, worden ze zo gedwee als het maar kan. Alzo werkt de onderlinge samenhang tussen Eros als man-vrouw liefde, die overgaat in naastenliefde en liefde tot Elohim, waarin de hoofdinhoud der Wet haar vervulling vindt. Het is dan ook op een regelrechte cultuurcatastrofe uitgelopen dat de leken en theologen der christelijke kerk de eenzijdige uitspraken der eerste kerkvaders over de vrouw en het geslachtsverkeer zo negatief hebben opgevat. Daardoor is de mens met zijn innerlijke behoefte aan verlossing uit zijn eenzaamheid opgezet tegen de erotische mogelijkheden die hem na de zondeval nog zijn gelaten, zodat hij zijn doel kan bereiken.

De man-vrouw liefde in het huwelijk is de leerschool tot zelfovergave en wijst ons de weg naar Boven. De ware liefde is de enige bron van het juiste inzicht, van zelfovergave, van openbaring der waarheid. Ze opent het menselijk oog voor het bovennatuurlijke, maakt vruchtbaar, creatief, geniaal, handelend, etc. De liefde die verbonden is met het innerlijk scheppingsverlangen en het ware geloof, ziet in Elohim Zijn scheppingswellust als heilige erotiek, die zich tot de

mensheid uitstrekt in verlossende erotiek. Schepping en verlossing behoren bij elkaar.

Dat blijkt uit het grote gebod: Elohim lief te hebben boven alles (= metafysisch), en de naaste gelijk zichzelf (fysiek). Dat is de tweevoudige beweging van de kosmische kringloop. Men kan de Schepper niet waarachtig liefhebben en tegelijk Zijn schepselen haten. Het is dan ook de grote taak om Elohim boven alles lief te hebben, terwijl wij leven in een gebroken wereld, waar onze naasten -die toch Elohims schepselen zijn, net als wij- ons het leven nochtans zo zuur kunnen maken. Iets dat reeds volmaakt is lief te hebben valt ons niet zo moeilijk. Daarom dienen wij de wereld-verachting, en daarin de mens-verachting te overwinnen. Want alzo lief heeft Elohim de wereld gehad dat Hij Zijn enige Zoon ervoor heeft gegeven, Joh.1.

Daaruit blijkt dat de kiem der verlossing alleen ligt in de liefde, en alleen de liefde de garantie is voor onze thuiskomst in het Vaderhart, de Goddelijke oorsprong. De gehele natuur is erop uit om op Elohim gerichte schepselen voort te brengen. De stof is niet zo waardeloos als menig geestelijke ons doet voorkomen. Juist door het natuurlijke dat eerst is, moet het geestelijke verwerkelijkt worden. De geweldige symboliek in het mysterie van de voortplanting moet ons toch wel aanspreken, dat de geslachtsdaad samenvalt met de hoogste liefdesuiting en zelfovergave, het orgasme en de liefdesomarming. Het is een handeling van ons mensen die we samen in afzondering met elkaar volbrengen, afgescheiden van de rest van de wereld, in ons slaapvertrek. Maar tegelijk is het juist déze handeling die ons uit onze eenzaamheid opheft en verlost, ons wijst naar het herstel met onze naasten en met Elohim. Op die wijze komen de 'heilige' symbolen van onze verlossing in elkaar te liggen, nl. de genitaliën en het vloekhout, zoals de twee pilaren Jachin en Boaz. Daarbij is het procreatieve beginsel vrouwelijk, en het verlossingsbeginsel mannelijk, van Elohim als Vader. Man en vrouw zijn voor elkaars verlossing op elkaar aangewezen, die in de erotische eenwording hun tegenstellingen verliezen, en alzo zichzelf dienen te verliezen in het hogere, zich vormende tot een bovennatuurlijke eenheid. Alzo dienen de mannen hun vrouwen lief te hebben, gelijk ook Christus Zijn Gemeente liefheeft, *Efeze 5:25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven;* *Efeze 5:28 Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief.*

Eis tot Eenheid

De man is in het Hebreeuws de *isj* en de vrouw *isjsjah*. De vertaling voor vrouw als maninne is onjuist en kunstmatig. Isjsjah wijst erop dat de mens oorspronkelijk één was en in wezen één is gebleven, zelfs ook ná de formatie van de vrouw uit Adams zogenaamde “rib”. In de eenheid van de twee biologische verschillende wezens zal pas het echte mens-zijn en het God-gelijk-zijn worden getoond, n.l. door de mogelijkheid zichzelf voort te kunnen planten. Adam is niet meer alleen, hij heeft nu een hulp tegenover zich die hem aanvult. Een hulp om zichzelf te kunnen voortplanten en daardoor te kunnen overleven als soort. Adam miste een vruchtdraagster. Daarom sluit Eva volkomen op Adam aan, vormen zij één geheel, één vlees. De man zal zijn vrouw aanhangen, (dabhaq = eraan vastkleven).

Dat stelt hoge eisen. De seksualiteit kent extreem hoge eisen, om reinheid van bloed en zuiverheid van soort te waarborgen. De Eros dient bedoeld te zijn door de hogere van Elohim afkomende liefde (agapen). Daardoor wordt de seksuele liefde veredeld. De christelijke zingeving van de seksualiteit is gericht op het feit dat de bovennatuurlijke liefde (agapen) beslag legt op de natuurlijke liefde, Eros. Daardoor komt onze zelfontplooiing tot stand, via onze gerichtheid op de ander. Het is niet goed dat de man alleen zij, Gen.2:18. De mens is in de kern van zijn geestelijk bestaan een wezen dat op zijn wederhelft is gericht, en daardoor op Elohim. Het echtelijke leven wordt in de Schrift een “kennen” genoemd, en ook een “bekennen”. De bedoeling daarvan is, dat in de vereniging van man en vrouw hun lichamen en geesten elkaar ontmoeten, kennis maken, en zij in deze lichaam-en-geest omvattende liefde het diepste innerlijk van elkaar leren kennen. Het is kennis door omgang, ervaringskennis. Kennen is het Hebreeuwse “jada”, dat geschiedt tijdens de eerste huwelijksnacht als de bruidegom de sluier van zijn bruid oplicht en haar voor het eerst in haar ogen ziet en het uitschreeuwt van geluk, indien ze hem bevalt. Dan leert hij zijn vrouw kennen, waarbij tevens het be-kennen behoort in de huwelijksgemeenschap, als éénheid. Zo was dat vroeger, en dat voorkwam veel ellende.

Harmonie in huwelijk en gezin

Wie verlangt nu niet naar een goed huwelijk en duurzaam geluk, en naar een gelukkig gezinsleven? Om dat te verwezenlijken zullen aan bepaalde voorwaarden voldaan dienen te worden. Harmonie berust op wetten en valt niet zomaar uit de lucht. Wanneer wij niet met deze wetten rekening houden ontstaat disharmonie. Vandaar zoveel onenigheid, twist, gekijf, ruzie, verwijdering, echtscheiding, oorlog.

Onze eigen wil moeten wij ondergeschikt maken aan de wil van Elohim, indien we Hem willen gehoorzamen. Het ware geluk in iemands leven wordt bepaald door zijn gehoorzaamheid en ondergeschiktheid aan Elohim's wetten. In het houden van die is grote loon. Niet op slaafse wijze, maar op liefdevolle kinderlijke wijze.

Dat alle levensuitingen door wetten worden beheerst en de gehele kosmos gebouwd is op wetmatigheden, is langzaam uit het menselijk bewustzijn verdreven. Daardoor is het seksuele leven verwaarloosd en is losbandigheid ingeslopen. Vandaar dat er nagenoeg bij geen enkele huwelijksverbintenis - indien men nog huwt- nog wordt stilgestaan bij de eis van de natuur, om een zo zuiver mogelijk nageslacht te verwekken. Men laat alles liever over aan de geslachtsdrift, aan het toeval. Alle zelfverantwoordelijkheid schuift men van zich af. Hier ligt de oorzaak van het steeds voortgaand verval der cultuur. Nagenoeg alle huwelijken rusten op een onnatuurlijke, zelfs tegen-natuurlijke basis. De inhoud en het doel van het huwelijk zal nieuwe betekenis moeten krijgen, om de zedenverwildering een halt toe te roepen. In tijden van verval neemt het ongebonden geslachtsverkeer hand over hand toe. De agamie -het moderne ‘samen wonen’- is dan gebruikelijk. Alles moet kunnen, zei burgemeester Opstelten van Rotterdam, toen de SGP-fractie bezwaar maakte tegen de, wat men noemt ‘huwelijksluiting’ tussen homo’s, die in de hal van het stadhuis hun roze bed met bloemen hadden neergezet en daar hun ‘liefde’ openlijk bedreven. (zie RD 27-6-2001). En ter ere van de homo’s heeft de stad Rotterdam het water in haar spuitende fonteinen roze laten kleuren! Wat een afgang der cultuur! Dat zijn de dagen van voor de zondvloed die zijn terug gekeerd. Sodom en Gomorra!

Alleen in tijden van voortgaande geestelijke ontwikkeling zien we het monogame huwelijk zich verheffen, want daarin alleen vindt men het ware en duurzame geluk. De Schepper, man en vrouw vormen een driespan, vormen de drie grote levenskrachten. Hun gezamenlijke tegenstander is de satan, die het er alles aan gelegen is het leven, de levenskracht en het geluk te ondermijnen en te vernietigen. Satan is eerst zelf in opstand tegen Elohim gekomen, daarna heeft hij de vrouw opgezet tegen Elohim en haar eigen man, en daarna zijn man en vrouw in opstand gekomen tegen Elohim, en ook tegen elkaar. Sindsdien is de wereld gebroken. Het wacht op herstel. Herstel is werkzaam en actief, van Bovenaf. De binding van satan komt eraan bij het begin van het Messiaans Vrederijk. Dan zal het gezin weer opbloeien en mannen en vrouwen met elkaar in harmonie leven, alsook hun kinderen. Dan zal er weer ware kennis zijn in overvloed, *Jesaja 11:9 Men zal nergens leed doen noch verderven op den gansen*

berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.

Dan zullen de kinderen geen vader- en moedermoordenaars meer zijn, die rebelleren tegen hun ouders. Dan worden de drie grote levenskrachten actief en grijpen elkaar aan tot een wonderschone eenheid, totdat eenmaal Elohim zal zijn alles en in allen, de volmaakte eenheid.

Elohim is Eén. Uit hem kwam Adam als Zijn beeld, de één. Uit Adam kwam Eva, het beeld en de heerlijkheid van de man, als één. Adam en Eva samengevoegd vormen een nieuwe eenheid, als één vlees. Zij vormen één gezin, de gezinseenheid. Gezinnen vormen families, de volkereneenheid. Alzo herstelt zich het Rijk van Elohim op aarde.

En wij die nu leven, wij vragen het dagelijks: Onze Vader die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome! Uw wil geschiede, in hemel en op aarde. U zij de glorie! Duurt het nog lang? Wij hebben U lief, omdat U ons eerst hebt liefgehad!

Tip: Wie het boekje van prof. Walter Schubart “Erotiek en Religie”, nog tweedehands kan bemachtigen, heeft daarmee een rijke buit binnengehaald. Aan hem dank ik verschillende nieuwe inzichten die in deze brochure zijn verwerkt. Uitgave De Librije Haarlem 1946.

Tenslotte nog een citaat uit de Odes van Salomo (apocrief), waaruit blijkt hoe Elohim de omgang en liefde van bruid en bruidegom neemt als voorbeeld van Zijn liefde tot ons indien wij in Hem geloven.

Hfst. 42:8,9

8. Zoals de arm van de bruidegom op zijn bruid is, zo is Mijn juk op hen die Mij kennen.

9. Zoals het bed bereid staat in de bruidskamer, zo is Mijn liefde over hen die in Mij geloven!

PF VDM